

Весела Василева
Тишината на бавния
пролетен здрач...

Тишината на бавния пролетен здрач
беше у мене,
и дъха на големите храсти от люляк.
Ръката на синьо и нежно небе
галеше меко косите ми.
Беше вечер на много копнение,
вечер на топли, но свити ръце,
вечер на питане.

Ти бе много далече.
Толкова тъмна тежеше
мисълта на земята безкрайна,
що ни делеше.

Но аз бях същата:
косите, очите – всичко.
Бях донесла не твоя портрет,
не писма или пръстен,
само себе си –
в чуждия град.

1943

КРАЙ

© 1943 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7533>]